

Dítě hvězd

Říká se, že jednou za sto let se na svět narodí opravdu výjimečné až magické dítě. To malé a slabé neviňátko nemá naplánovaný osud, leccos je ponecháno náhodě, a to malé ani netuší, co ho potkalo. Dokonce je čistě na dítěti, zda bude na straně zla, nebo se raději přikloní k dobru. Tato dítko, někdy přezdívána jako „Děti hvězd“ (jako by pocházela z dalekého vesmíru) či „Potomci Slunce“ (objevují se zničehonic jako sluneční skvrny), jsou na první pohled nenápadná lidská stvoření žijící svůj vlastní život. Sami totiž nevědí, jaký je jejich úděl nebo že jsou výjimeční.

Toto je i případ naší hlavní protagonistky, zdravotní sestry z jedné brněnské nemocnice. Hlavní postava má jméno Alžběta – můžeme se jen dohadovat, jestli tato shoda jmen má co dočinění s patronkou Alžbětou od Nejsvětější Trojice, anebo je to jen náhoda. Alžběta z našeho příběhu pracuje jako zdravotní sestra na oddělení chirurgie a v současné době navíc vypomáhá se záležitostmi ohledně darování krve. Už nějakou dobu přemýšlí nad vlastní účastí v tomto život zachraňujícím procesu. Dlouho váhala, ale spolupracovnice jí pomohly její názor změnit. Víte, proč se tak nakonec rozhodla? Nejenže díky povzbudivým slovům svých kolegyně sebrala odvalu, ale dokonce také uvěřila vlastním magickým léčitelským schopnostem, kterých si její kolegyně povšimly a vychvalovaly je snad celému oddělení. Když totiž ulevila pánovi s ukrutnými bolestmi břicha, zbavila jednu starší babičku strachu z operace a zvedla sebevědomí mladé slečny, která kromě problémů zdravotních, trpěla i nedostatkem sebeúcty, tak se její schopnosti už nedaly tak úplně skrývat.

Šla se tedy objednat na darování krve. Doktor se sestrou byli očividně potěšení, že se odhodlala přijít, i když ona sama měla spíše smíšené pocity. Ano, je dobře, že bude darovat krev, ale bojí se. Kéž by se svého strachu mohla zbavit stejně tak, jako ho dokázala zbavit tu babičku, kterou čekal mnohem horší a těžší zákrok. Alžběta si díky tomu uvědomila, že je naprosto v pořádku mít strach, protože když je pro člověka něco nové, tak se toho může bát.

Přišel den, na který byla objednaná na darování krve. Když se posadila do křesla, uvědomila si, že je něco jinak – už nepociťovala vůbec žádný strach. Všechno šlo, jak mělo, celý proces netrval dlouho a Alžběta se hned poté vydala zpět na oddělení chirurgie. Měla pocit, že udělala dobrou věc. Bylo to zvláštní, nějaký hlásek v její mysli jí říkal, že se její krev brzy využije; brzičko bude potřeba. Nevěnovala tomu ale příliš pozornosti a pokračovala dál ve své práci – a že jí nebylo zrovna málo.

Večer, když přišla domů, se natáhla na pohovku, jelikož dnešek byl opravdu náročný. Zapnula televizi, kde zrovna šly zprávy. Zavřela oči, nevnímala televizní vysílání, ale jedna reportérova vyřčená věta její pozornost přece upoutala. Mluvil o nějakém zázračném dítěti. V televizi na liště stálo: „Objevilo se ‚dítě hvězd‘! Pochází údajně z jedné brněnské

nemocnice!“ Vykulila oči, znova a znova četla text na obrazovce. Chtěla vědět podrobnosti, něco ji totiž jako by upozorňovalo, že se mluví o ní. Jenže to by musela být hodně velká náhoda, říkala si. Vždyť je tolik lidí, co darují krev. Reportér však pokračoval: „V brněnské nemocnici byla darována krev zřejmě od nadpřirozeně výjimečného člověka. Tato krev může být darování jakémukoliv pacientovi a je nesmírně léčivá. Podle údajů v registru dárců je touto osobou sestra z oddělení chirurgie.“ Najednou jí to všechno dávalo smysl – její schopnosti uzdravovat a pomáhat a nyní i léčit vlastní krví. S těmito myšlenkami šla do ložnice a zanedlouho usnula. Zítra měla odpolední směnu, a tak si mohla přispat.

Ráno se Bětka probudila do krásného slunečného dne, hned se jí lépe vstávalo. Svět se zdál stejný jako před tou zvláštní zprávou, ale sebe vnímala jinak. Pak se vydala do práce. Jen co otevřela dveře sesterny, už k ní přiběhl hlouček sester: „Já ti to říkala, je to tebou, jsi úžasná!“ zvolala jedna. „Ještě, že tě tady máme,“ chválila ji jiná.

A tak se stalo, že po prozrazení jména (jistá média některé údaje na nátlak občanů odhalila) se hrdinka našeho příběhu proslavila po celé republice. Díky tomu si ji začali zvat lékaři ze všech fakultních i některých menších nemocnic v Česku, aby jim pomohla. Nejen svou krví, která je nadevše vzácná, ale i svou přítomností a vlídnými slovy, která působila tak léčivě. Alžběta inspirovala mnoho jiných lidí, starších i mladších, a proto kdokoliv mohl (zdravý a dospělý člověk), krev daroval.

Mám za to, že toto všechno, ten sled událostí a zázraků, je způsoben jednou jednoduchou věcí: dobrou vůlí. Dobrá vůle se může zdát nedůležitá, ale ve svém důsledku může způsobit zázračné věci...